

мѣри за нужно да огради столнината си съ дълга стѣна, която носи името му и ся простира отъ Мраморното море до Черното. Боренето ся продължавало много време; най-сѣтне гордата Византия ся принудила да ся покори на силата и да остави на българетѣ долната Мизия. А ония българе, които бяха ся поселили до Пелопонесъ (Морея), зачтото нещели да си оставатъ жилищата, които обрѣтоха¹⁾, останаха тамъ и станаха подданны на Империята; това ся соглашаваше и съ политическитѣ намѣрения на българскитѣ царе, които ся надѣяха, чи така ще иматъ отъ своитѣ съотечественици потребната помощъ, когато ся откриатъ неприятелски дѣйствия. Тая политика дръжаха тии и послѣ, та извождаха покоренитѣ греци отъ земята имъ и ги поселяваха вжтре въ Българията, а опустѣлитѣ жилища населяваха съ български поселянци. — По тия двѣ причини, които предписваше здравата политика, и до днесъ Румания, Македония, Тесалия, Албания и самата рекома²⁾ собствена Греция сж поселени съ чисти българе, които, освенъ двѣтѣ послѣдни области, составляватъ въ сичкитѣ прочия вишеречени най-значителната часть на народонаселението. И така, споредъ римскиятъ обичай, сичкитѣ жители, отъ каквито да били народи, наричаха ся римляне (Рѡмѣѡι), кога домуваха въ ония мѣста, дѣто владичествуваше римскиятъ (греческиятъ) императоръ.

Изискательтъ, който желае да рѣши той вопросъ, знаяха ли двата брата Кирилъ и Методий българскиятъ языкъ, трябва да черпи за това свѣдѣние отъ самото мѣсто, кога въ легендитѣ и историцитѣ нѣма явни показания. — Още въ 1836 лѣто, въ писмото си до Ю. И. Венелина*) азъ подокарахъ отъ страни, какво Кирилъ и Методий трябва да сж сжщи българе. — Ако и българе, но като что сж били солунски жители, затова и подданны на константинополскиятъ императоръ, римското имя носили (Рѡмѣѡι).

Кривото правило, да наричатъ римлянетѣ греци, излѣгало тукъ изискателитѣ и то станало причина да сякатъ Кирила и Методиа за греци. Може да ми кажатъ, чи нихниятъ отецъ, Леонъ, билъ знаменитъ сановникъ; на това отговарямъ, какво

¹⁾ Придобиха. ²⁾ Наречена.

*) Зри „О зародишѣ новой болгарской литературы“. Москва, 1838 года. Б. А.